

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupíckové v právní věci žalobce: **Ing. J. R.**, zastoupen JUDr. Josefem Sedláčkem, advokátem se sídlem Starobranská 4, Šumperk, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha, **za účasti:** MUDr. M. R., v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2022, č. j. 17 A 135/2020-40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 10. 2020, č. j. 49202/2020-MZE-11121, byla podle § 3g odst. 6 zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o zemědělství“), zamítnuta námitka žalobce a potvrzena mj. oznámení Státního zemědělského intervenčního fondu, regionálního odboru Olomouc, pracoviště Šumperk (dále též „SZIF“) ze dne 31. 7. 2020, č. j. SZIF/2020/0506511 a č. j. SZIF/2020/0506507, o neprovedení aktualizace evidence půdy.

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“). Městský soud žalobu shora označeným rozsudkem zamítl. S poukazem na prejudikaturu (rozsudky Městského soudu v Praze ve věcech

sp. zn. 11 A 112/2019 a sp. zn. 11 A 113/2019 a na ně navazující rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 7 As 68/2020 a sp. zn. 7 As 69/2020) přisvědčil správním orgánům, že nebyly splněny podmínky pro provedení aktualizace v evidenci půdy. Předmětné pozemky byly ve společném jmění (bývalých) manželů (dále též „SJM“), přičemž v evidenci pozemků byla zapsána jako uživatelka pouze manželka žalobce, nikoliv žalobce. Za uživatele půdního bloku přitom je třeba považovat osobu zapsanou v evidenci půdy, přičemž není rozhodující, zda fakticky půdu užívá, či nikoliv (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 2 As 2/2008-55). Městský soud dodal, že v daném řízení není úkolem správních orgánů řešit občanskoprávní spory mezi manžely, nýbrž jejich úkolem je posoudit, zda žadateli svědčí právní titul k užívání uvedených zemědělských pozemků. Žalobcem uváděný e-mail ze dne 1. 7. 2013 považuje soud (stejně jako správní orgány) pouze za návrh řešení situace žalobce a jeho bývalé manželky, nikoliv za souhlas s užíváním konkrétních pozemků ve společném vlastnictví manželů. Důvodnými soud neshledal ani další námitky, a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl. Rozsudek městského soudu (stejně jako všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatel je toho názoru, že městský soud pochybil, když se zabýval pouze tím, komu svědčí právní titul k užívání pozemků a kdo je zapsán jako uživatel v evidenci půdy. Podle stěžovatele není rozhodující právní stav věci, nýbrž skutečnost, kdo předmětné pozemky fakticky zemědělsky užívá. Správní orgány a městský soud dle stěžovatele pochybily, když se faktickým užíváním půdy vůbec nezabývaly. Další vadou je to, že městský soud v napadeném rozsudku odkazoval na judikaturu a nikoliv na právní úpravu. Stěžovatel nesouhlasil ani s posouzením e-mailu ze dne 1. 7. 2013. Stěžovatel dále poukazoval na nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného a rozsudku městského soudu, resp. nepřítomnost jejich argumentace. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém se ztotožnil s rozsudkem městského soudu a dále rozvedl argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný setrval na svém předchozím stanovisku, že v dané věci bylo postupováno v souladu s právní úpravou, a navrhl proto zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[5] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

VI.

pokračování

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami poukazujícími na nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí skutečně nepřezkoumatelné.

[9] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[10] Z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu vyplývá, že soudní rozhodnutí je přezkoumatelné, pokud je z něj patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, III. ÚS 961/09, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52).

[11] Uvedeným požadavkům napadený rozsudek dostál. Z rozsudku je patrné, z jakého skutkového stavu městský soud vyšel, jak zohlednil podstatné skutkové okolnosti a jak na skutkový stav aplikoval rozhodnou právní úpravu. Z argumentace městského soudu je dostatečně zřejmé, proč dospěl k jím uvedeným závěrům, resp. proč neshledal žalobní námitky stěžovatele důvodnými. Ačkoliv si jistě lze představit ještě podrobnější vypořádání uplatněných námitek, nezakládá způsob zvolený městským soudem nutnost zrušení jeho rozsudku. Stěžejní námitky krajský soud vypořádal. Nutno dodat, že není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14). Např. v nálezu ze dne 12. 2. 2009 vydaném pod sp. zn. III. ÚS 989/08 Ústavní soud uvedl, že „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43). Nejvyšší správní soud připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 As 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm

nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Nejvyšší správní soud není názoru, že by rozsudek městského soudu takovými vadami trpěl.

[12] Nejvyšší správní soud neshledal ani existenci vad dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[13] Podle tohoto ustanovení platí, že kasační stížnost lze podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

[14] Namítaný kasační důvod tedy zahrnuje tři možné situace. Za prvé může jít o situaci, kdy došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu. Tak je tomu tehdy, pokud skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující správní orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Za druhé dopadá tento důvod na situaci, kdy při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadené rozhodnutí zrušit. K této situaci Nejvyšší správní soud uvádí, že intenzita porušení řízení před správním orgánem musí být v přímé souvislosti s následnou nezákonností jeho rozhodnutí. Třetí možnost pokrytá citovaným ustanovením § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. se týká nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost, kterou je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí.

[15] Žádné takové vady Nejvyšší správní soud neshledal. Podle názoru Nejvyššího správního soudu byl skutkový stav zjištěn dostatečně (k tomu viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68) a má oporu ve správním spisu, přičemž při jeho zjišťování nedošlo k žádným vadám, pro které by bylo nutno přistoupit ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, resp. jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí. Podle názoru kasačního soudu si správní orgány obstaraly dostatek podkladů pro závěr o nemožnosti provést požadovanou aktualizaci. Rozhodnutí žalovaného nelze považovat ani za nepřezkoumatelné. Žalovaný vypořádal jádro věci, resp. všechny zásadní námitky stěžovatele. Rozhodnutí žalovaného netrpí ani žádnými jinými zásadními vadami, pro které by bylo třeba přistoupit k jeho kasaci (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, ze dne ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012-41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013-25 atp.).

pokračování

[16] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k projednání merita věci. Předmětem řízení před správními orgány byla žádost stěžovatele o provedení aktualizace (změny) v evidenci půdy. Předmětné pozemky, kterých se aktualizace evidence půdy týká, spadají do (tehdy) nevypořádaného SJM mezi bývalými manžely, přičemž v evidenci pozemků byla zapsána jako uživatelka pouze (bývalá) manželka stěžovatele. Jádrem sporu mezi stěžovatelem a jeho bývalou manželkou (MUDr. M. R. – osobou zúčastněnou na řízení) je posouzení, komu za takové situace svědčí právní titul k užívání pozemků a kdo je tedy oprávněn provést změnu v evidenci půdy.

[17] Aktualizaci evidence půdy upravuje ustanovení § 3g zákona o zemědělství. Dle § 3g odst. 2 zákona o zemědělství platí, že pokud SZIF zjistí, že *ohlášení změny je v rozporu s údaji vedenými v evidenci půdy nebo jiným ohlášením změny, vyzve uživatele, který učinil ohlášení změny, popřípadě uživatele dotčeného tímto ohlášením k předložení písemné dohody odstraňující vzájemný rozpor nebo k předložení dokladu prokazujícího právní důvod užívání zemědělské půdy, která se stala předmětem rozporu.*

[18] Dle § 3g odst. 3 zákona o zemědělství provede SZIF aktualizaci evidence půdy na základě ohlášení, jestliže: a) údaje v ohlášení změny neshledá nepravdivými, popřípadě neúplnými, nebo b) ohlášení změny je doloženo písemnou dohodou podle odstavce 2 nebo uživatel, který učinil ohlášení změny, předložil doklad prokazující právní důvod užívání zemědělské půdy, která se stala předmětem rozporu podle odstavce 2.

[19] SZIF aktualizaci evidence půdy podle ohlášení změny podle odstavce 1 neprovede, jestliže *a) i po předložení dokladu podle odstavce 2 shledá údaje v ohlášení změny nepravdivými, nebo b) uživatel, který učinil ohlášení změny, nedoložil písemnou dohodu podle odstavce 2 nebo doklad prokazující právní důvod užívání zemědělské půdy, která se stala předmětem rozporu podle odstavce 2.* (k tomu srov. § 3g odst. 4 zákona o zemědělství).

[20] Podle § 3g odst. 5 zákona o zemědělství platí, že *jestliže v důsledku ohlášení změny podle odstavce 1 mají být aktualizovány údaje týkající se dílu půdního bloku uživatele, který nepodal ohlášení změny, a na základě výzvy podle odstavce 2 nedoložil písemnou dohodu nebo neprokázal právní důvod užívání dílu půdního bloku, Fond mu písemně v rámci toho řízení oznámí provedení aktualizace evidence půdy nebo úplné vynětí části nebo celého dílu půdního bloku z evidence půdy do 15 dnů ode dne, kdy aktualizaci nebo vynětí z evidence půdy provede.*

[21] Proti oznámením podle odstavců 3 až 5 lze nejpozději do 15 dnů podat námitku, o které rozhoduje ministerstvo (k tomu srov. § 3g odst. 6 zákona o zemědělství).

[22] Z obsahu spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně nevyhověl stěžovatelově žádosti požadující změnu v evidenci půdy dle § 3g zákona o zemědělství. Ve vztahu k pozemkům, které spadají do nevypořádaného SJM stěžovatele a jeho bývalé manželky MUDr. M. R., rozhodl SZIF stejně jako v předchozích případech (k tomu srov. rozsudky Městského soudu č. j. 11 A 112/2019-49 a č. j. 11 A 113/2019-43) tak, že právní důvod užívání svědčí i nadále bývalé manželce stěžovatele. Proti rozhodnutí SZIF podal stěžovatel námitky, které žalovaný dle § 3g odst. 6 zákona o zemědělství zamítl. K podaným námitkám se

vyjádřila i stěžovatelova bývalá manželka, přičemž mj. uvedla, že ze stěžovatelem přiloženého e-mailu nelze dovozovat její souhlas relevantní pro nyní vedené řízení.

[23] Povahou řízení o aktualizaci evidence využití půdy se Nejvyšší správní soud zabýval mj. v rozsudku ze dne 9. 7. 2015, č. j. 3 As 187/2014-37 (a své závěry potvrdil např. v rozsudcích ze dne 19. 12. 2019, č. j. 8 As 261/2018-58, ze dne 7. 10. 2020, č. j. 7 As 69/2020-30, ze dne 7. 10. 2020, č. j. 7 As 68/2020-27, ze dne 26. 11. 2021, č. j. 10 As 342/2019-32, či ze dne 3. 2. 2022, č. j. 1 As 98/2021-31), na který ve svém rozhodnutí odkazoval i městský soud. Důvod k přehodnocení závěrů učiněných Nejvyšším správním soudem neshledal ani Ústavní soud (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 5. 5. 2021, č. j. II. ÚS 3413/20, a ze dne 2. 11. 2021, č. j. III. ÚS 3414/20). Nejvyšší správní soud proto neshledal důvod k odklonění se od dříve vyslovených závěrů a v tomto řízení se jich přidržel, přičemž v podrobnostech odkazuje na odůvodnění jmenovaných rozhodnutí a níže připojuje jejich stručné shrnutí.

[24] V souladu s ustálenou judikaturou zdejšího soudu Nejvyšší správní soud konstatuje, že z hlediska aktualizace v evidenci půdy je stěžejní údaj uvedený v evidenci půdy, neboť pouze osobu zapsanou v evidenci je možné považovat za uživatele půdy (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2020, č. j. 7 As 69/2020-30, ze dne 7. 10. 2020, č. j. 7 As 68/2020-27). V projednávaném případě není sporu o tom, že předmětné pozemky byly součástí dosud nevypořádaného SJM mezi bývalými manžely, přičemž v evidenci půdy SZIF byla (na základě dřívější žádosti) uvedena jako uživatelka toliko bývalé manželka stěžovatele (a nikoliv stěžovatel). Co se pak týče stěžovatelem tvrzeného faktického, resp. materiálního užívání, jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 21. 10. 2008, č. j. 2 As 2/2008-55, *„pokud by správní orgány přihlédly k tomu, že stěžovatel fakticky užíval i jiné, v evidenci neuvedené, půdní bloky, překročil by meze, které mu zákon stanoví, a své rozhodnutí by zatížil nezákonností. Ustanovení § 13 odst. 1 písm. b) a § 13 odst. 3 nařízení (č. 241/2004 Sb.) proto nedává žalovanému žádný prostor pro dokazování faktického užívání půdních bloků, neboť za rozhodné stanoví jediné údaje v evidenci půdy. Tento postup je současně i souladný s požadavkem rovného zacházení se všemi žadateli, stejně jako s principem předvídatelnosti rozhodování správního orgánu.“* Správní orgány nemohou v daném řízení řešit ani soukromoprávní spory mezi bývalými manžely (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2022, č. j. 1 As 98/2021-31, ze dne 19. 7. 2006, č. j. 7 As 26/2005-67 apod.). Správní orgán je v daném řízení povinen samostatně posoudit, zda ohlašovatel či dotčenému uživateli svědčí právní titul k užívání půdy. Tuto otázku řeší výhradně proto, aby mohl v rámci své kompetence případně aktualizovat údaj uvedený v evidenci, nikoliv proto, aby autoritativně rozhodl soukromoprávní spor mezi ohlašovatelem a dotčeným uživatelem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2022, č. j. 1 As 98/2021-31). Z tohoto důvodu má požadavek na ohlášení a uchování informace v evidenci půdy o tom, kdo je uživatelem konkrétního půdního bloku, své logické opodstatnění a legitimitu (srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 2 As 2/2008-55). Jelikož správní orgán není ze zákona oprávněn řešit soukromoprávní spory, mohl by jen obtížně určit, kterému žadateli svědčí faktické užívání půdního bloku. Za situace, kdy by správní orgány samy začaly posuzovat, kdo na pozemku skutečně zemědělsky hospodaří, překračovaly by v rozporu se zákonem svoje pravomoci. V souladu s uvedenými východisky přitom na věc nahlížely jak správní orgány, tak i městský soud. Postup

pokračování

vycházející z konstantní judikatury (který se vztahuje k § 3 a násl. zákona o evidenci půdy) přitom nelze považovat za nezákonný, resp. vadný, jak tvrdil stěžovatel.

[25] Nejvyšší správní soud rozumí argumentaci stěžovatele, ta však nemá oporu v právní úpravě. Ke změnám v evidenci půdy by v daném případě bylo lze přistoupit např. na základě předložení dohody o vypořádání SJM, resp. na základě rozhodnutí soudu, anebo v případě, kdy by bývalá manželka stěžovatele udělila s takovou změnou souhlas. Za takový souhlas s provedením změny v evidenci půdy ale nelze považovat stěžovatelem uváděný e-mail ze dne 1. 7. 2013. Jak správně uvedl městský soud, tento e-mail je návrhem řešení situace mezi stěžovatelem a jeho bývalou manželkou a nikoliv souhlasem s užíváním konkrétních pozemků ve společném vlastnictví manželů. Udělení souhlasu popřela i bývalá manželka stěžovatele. Stěžovatel nepředložil v řízení ani dohodu, ze které by vyplývalo, že se se svou bývalou manželkou dohodl na změně v evidenci pozemků, jakož ani jiný doklad prokazující právní důvod užívání sporné zemědělské půdy výlučně stěžovatelem (např. rozhodnutí soudu o tom, že předmětné pozemky jsou pouze ve vlastnictví stěžovatele, že souhlas manželky byl nahrazen soudem apod.). Nelze přisvědčit ani námitce stěžovatele, že pouze on disponuje právním důvodem užívání doloženým podle § 3g odst. 2 zákona o zemědělství, neboť disponuje písemným dokladem o svém vlastnictví. Právní důvod užívání předmětných pozemků totiž svědčí bývalé manželce stěžovatele z toho důvodu, že předmětné pozemky jsou součástí (dosud nevypořádaného) SJM. Ostatně sám stěžovatel již dříve uvedl, že se jednalo o pozemky ve společném jmění manželů (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 202, č. j. 7 As 68/2020-27).

[26] Nejvyšší správní soud není ani názoru, že městský soud řádně neodůvodnil, proč nesouhlasí s právními závěry obsaženými v rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 10 A 17/2020. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem městského soudu vyjádřeným v napadeném rozhodnutí, dle kterého soud v rozsudku sp. zn. 10 A 17/2020 přesvědčivě neodůvodnil své odchýlení od ustálené judikatury, kterážto byla sjednocena judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 19. 12. 2019, č. j. 8 As 261/2018-58, ze dne 7. 10. 2020, č. j. 7 As 69/2020-30, ze dne 7. 10. 2020, č. j. 7 As 68/2020-27, ze dne 26. 11. 2021, č. j. 10 As 342/2019-32, či ze dne 3. 2. 2022, č. j. 1 As 98/2021-31).

[27] Stěžovatel dále namítal, že k výkladu pojmů „zemědělec“ či „příjemce (dotací)“ je nutné použít definice těchto pojmů uvedené v nařízení EU č. 1307/2013, resp. nařízení EU č. 640/2014. Nejvyššímu správnímu soudu ovšem z kasační stížnosti není zřejmé, z čeho tuto nutnost či povinnost dovozuje. Zdejší soud si je vědom rozlišení pojmů „uživatel“ a „uživatel dotčený tímto ohlášením“ a jejich rozdílném významu v zákoně o zemědělství. To ale nic nemění na výše uvedeném ustanovení § 3g odst. 2 zákona o zemědělství, dle kterého je to nejdříve uživatel, jenž učiní ohlášení změny, aby doložil splnění podmínek potřebných pro provedení změny v evidenci. Takový výklad ustanovení lze v rozporu s tvrzením stěžovatele dovodit i z pouhého jazykového (gramatického) výkladu. Jelikož stěžovatel žádný takový doklad nepředložil a z výše uvedených skutečností je zřejmé, že ani MUDr. M. R. jako uživatelka dotčená tímto ohlášením nesouhlasí se změnou v evidenci, musí Nejvyšší správní soud zopakovat výše uvedený závěr, a sice že podmínky pro aktualizaci údajů uvedených v evidenci půdy splněny nebyly. Kasační soud neshledává

nic nezákonného ani na výkladu pojmu „doklad“ ve smyslu § 3g zákona o zemědělství ze strany městského soudu.

[28] Nejvyšší správní soud dodává, že s ohledem na výše rekapitulovanou právní úpravu a judikaturu je irelevantní, že stěžovatel splácí kupní ceny za předmětné pozemky a platí z nich daň, že nedostává dotace, jakož další podobné námitky mívající se s podstatou věci. Nejvyšší správní soud nepřehlédl ani průběh daného řízení, které stěžovatel obsáhle rekapituloval, resp. rekapitulaci obsahu žaloby. Zdejší soud totiž opakovaně vyslovil, že důvody kasační stížnosti musí směřovat proti rozhodnutí krajského (městského) soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.). Řízení o kasační stížnosti není pokračováním řízení o žalobě, ale je samostatným řízením o mimořádném opravném prostředku za procesní situace, kdy řízení před krajským soudem již bylo pravomocně skončeno. Nejvyšší správní soud přezkoumává rozhodnutí a postup krajského soudu, stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012-351, odst. 140, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 34/2012-64, odst. 21, či ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016-38). V soudním řízení správním vymezuje hranice soudního přezkumu žalobce, resp. stěžovatel. Soud není povinen ani oprávněn nahrazovat jeho projev vůle, domýšlet za něj argumenty a vyhledávat na jeho místě možné vady napadeného správního či soudního rozhodnutí (viz např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Z opatrnosti soud dodává, že plně souhlasí s posouzením žalobních bodů městským soudem, přičemž k přehodnocení jeho závěrů neshledal na podkladě kasační stížnosti důvod.

[29] Souhrnně vzato se Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci plně ztotožnil s hodnocením a závěry městského soudu v napadeném rozsudku, které považuje za správné a náležitě vyargumentované. To, že s nimi stěžovatel nesouhlasí a má jiný názor, přirozeně samo o sobě neznamená, že je napadený rozsudek nezákonný. S ohledem na poměrnou podrobnost a obsažnost odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu Nejvyšší správní soud reagoval na stížní námitky koncentrovaněji, aby neopakoval již několikrát řečené.

[30] Nejvyšší správní soud tedy posoudil kasační námitky jako nedůvodné. Kasační stížnost proto zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[31] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[32] Výrok ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, jež byla osobě zúčastněné na řízení soudem uložena,

pokračování

a z důvodů hodných zvláštního zřetele může soud na návrh přiznat právo i na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení soud osobě zúčastněné na řízení neuložil splnit žádnou povinnost, přičemž nebyly shledány ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. března 2023

Tomáš Foltas
předseda senátu